

**МЪДРИЯТ КЕМИНЕ И
БОГАТИЯТ БАЙ
ТЮРКМЕНСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Имало едно време един мъдрец. Казвал се Кемине. Той бил много беден. И това се случва в живота — богат глупец и сиромаш мъдрец! Аллах не струпва всички добрини на едно място. Та като ходел Кемине от селище на селище да разнася сред хората своята мъдрост, дошъл привечер в едно селце. Помолил един богат бай да го пусне в дома си да прекара нощта. Баят погледнал дрипавите дрехи на мъдреца и го изпъдил:

— Няма място за просяци в моя дом! — викнал му сърдито.

Тогава Кемине тръгнал към насрещната полусрутена къщурка:

— Ще приемете ли странника да пренощува у вас? — попитал той.

— Влез! Гостенинът е пратеник на аллаха. Макар да нямаме с какво да те гостим, място все ще се намери под нашата стряха.

Влезнал Кемине в колибката и гледа: виси над огъня котел, децата се въртят около него и се облизват. „Ето, ще има и вечеря!“ — помислил си гостът.

Времето минавало, котелът къкрел, пара се вдигала. Ала стопанката сложила децата да спят, без да отхлупи капака.

— Защо малките си легнаха гладни? — попитал Кемине.

Стопанката погледнала децата дали са заспали и прошепнала:

— Нямаме нищо за ядене, а децата плачат от глад и викат: „Искаме да ядем!“ За да ги залъжем, туряме в котела камъни. Водата кипи, пък ние надзъртаме в котела и казваме: „Овнешкото месо още не се е сварило. Легнете, деца, да спите. Щом стане готово яденето, ще ви събудим.“

Тежко било на Кемине да гледа такава сиромашия, сърцето го заболяло. Когато всички заспали, той тихичко се измъкнал из къщурката, уловил един от овните на богатия бай и го заклал. Разбудил бедните стопани и им рекъл:

— Сварете тоя овен и нахранете децата!

После взел едно гърне с вода и едно сито. Качил се на порутения покрив и зачакал.

Когато се сварил овенът, събудили децата и те лакомо се нахвърлили върху гозбата. А в това време Кемине отгоре пръскал през сито вода върху децата.

На заранта мъдрецът си тръгнал. Тъкмо навреме, защото малко след това баят забелязал, че му няма овена. Сетил се за онзи дрипав

просяк, който отишъл да спи у бедните съседи и си рекъл: „Той трябва да ми е откраднал овена и да го е изял със съседите!“

Отишъл баят в сиромашката колиба и повикал децата.

— Яли ли сте вие някога овнешко месо? — попитал той.

— Яли сме! Яли сме! — викнали всички в един глас.

— Ами кога е било то?

— През нощта, когато валеше. Дъждът целите ни измокри, ама кой ти гледа!...

А нея година за последен път било валяло преди няколко месеца.

Баят си помислил: „Те си спомнят, че през пролетта са яли месо.“

И се върнал с празни ръце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.